

[Simonsen (Aarhus).]

Der er vistnok heller ikke nogen i noget Parti, der vil fastholde Udtalelsen fra 1924—25, at hermed maatte al Boliglovgivning være forbi og alle Foranstaltninger ophøre, saa man ikke mere skulde beskæftige sig med den Slags. Man synes nu at være villig til at forhandle om Bestemmelser, der kan forebygge eller mildne de alt for store Vanskeligheder og Uretfærdigheder, der vilde følge af et pludseligt Udløb af Boligloven.

Det synes ogsaa at være indrømmet, at der er Mulighed for, at Udviklingen selv vil føre til mere regelmæssige Tilstande, saa Forstyrrelser kan undgaas. Det er nemlig erkendt, at Boligbyggeriet foregaar ganske normalt og fremadskridende baade i Provinserne og København, saaledes at der ikke kan siges at være nogen Forskel i Udviklingen der, hvilket jo viser, at der er andre Aarsager, der spiller ind.

Det er altsaa ikke rigtigt, hvad det ærede Medlem Hr. Slesbager sagde, at det snarere vilde hemme end fremme normale Tilstande og en normal Boligitilvækst, hvis man gik ind paa en Fortsættelse af den nuværende Beskyttelsestilstand, Boligitilvæksten synes at foregaa ganske normalt og uanfægtet. Man kan derfor udmærket godt her i København fortsætte med nogen Lovgivning paa dette Omraade uden at risikere, at Tilvæksten standses. Det synes erkendt fra begge Sider, og de vedlagte statistiske Oplysninger synes ogsaa ganske bestemt at vise det.

Det ærede Medlem Hr. Slesbager udtalte, at man ikke kunde gaa med til en Ændring i de bestaaende Regler angaaende ublu Husleje, de saakaldte Aagerbestemmelser, de gældende Bestemmelser har vist sig i Stand til at hindre ublu Lejeopskrunding. Men der er rigtignok dertil at bemærke, at siden Huslejeloven ophørte i Provinserne, og de Husejere, der ønskede det, havde faaet Adgang til at sætte Lejeniveauet op i Højde med eller endog over de nye Ejendomme, svinder naturligvis Bestemmelsernes Betydning ind; og man vil jo komme dertil, naar Forholdene har reguleret sig, at saadanne Bestemmelser kun vil faa en ganske minimal eller slet ingen Betydning.

Der gælder, efter hvad jeg kan skønne, ude i Provinserne den Opfattelse blandt dem, der kunde have Nytte af Aagerbestemmelsernes Anvendelse, at disse Bestemmelser er ret værdiløse; det kan ikke nytte at anlægge Sag, og efterhaanden som Lejeniveauet udjævnes og bliver mere ensartet for nye og gamle Ejendomme, vil de være helt overflødige. Derimod var

det ikke overflødigt, om disse Bestemmelser blev skærpet noget, som den højtærede Minister foreslaar det, hvorved det i hvert Fald blev mere risikabelt for en hensynsløs Grundejer at forurette sine Lejere, end det er med de nuværende Bestemmelser. Men Ordførerne baade for de Konservative og Venstre erklærede jo, at her vilde de ikke være med til noget.

Der er altsaa fra disse Partiers Side kun Tale om Overgangsbestemmelser, og jeg deler ganske det Haab, som er kommet til Orde dels fra den højtærede Minister, dels fra anden Side, at der maa blive vedtaget Overgangsbestemmelser, som i hvert Fald i nogen Grad hindrer, at Ulemperne og Uretten bliver for store for den svageste Part i Forholdet, nemlig Lejerne.

Det, der blev stillet i Udsigt af de ærede Ordførere for Venstre og Konservative, var en Forlængelse af Lejemaalene, derved at der blev givet en Frist for Opsigelser i en Overgangstid, hvor alt skulde være stabilt og fast og intet kunde røkkes. Jeg tror ligesom den højtærede Minister, at det er en noget forfejlet Fremgangsmaade, selv om man gik til en længere Frist for Opsigelse, f. Eks. 5 Aar — det vilde i alle Tilfælde være det allermindste, hvis det skulde medføre nogen Virkning. Jeg tror ogsaa, det vilde have uheldige Sider.

Det ærede Medlem Hr. Slesbager mente, at jeg uden Grund havde nævnt Sverige blandt de Lande, hvor der ikke var givet blankt op, men hvor man havde bevaret noget tilbage af Huslejelovgivningen. Jeg skal ikke komme langt ind paa dette Spørgsmaal. De ærede Medlemmer, der har Interesse af at se, hvorledes Forholdet er, behøver blot at se efter i de Bilag, der medfølger Lovforslaget; der kan man se, hvorledes Sagen hænger sammen. Men jeg kan ikke for mit Vedkommende anerkende det ærede Medlems Udtalelse, specielt heller ikke med Hensyn til den Opfattelse, jeg havde gjort gældende.

Det ærede Medlem syntes at ville give det Udseende af, at Boliglovgivningen fuldstændig var ophævet i Sverige allerede 1923 under en socialdemokratisk Regering, og jeg forstod det saaledes, at det ærede Medlem vilde dermed bibringe Tinget den Opfattelse, at det egentlig var den socialdemokratiske Regering, der havde afskaffet Boliglovgivningen i Sverige, skønt den altsaa efter min Mening ikke er helt afskaffet.

Det er rigtigt, at der under den socialdemokratiske Regering i Sverige i 1923